

faaet en Lov, der siger, at den, der overfalder sagesløs Mand med Hug og Slag, skal under en Sag, der forfølges som Justitsjag, straffes saa og saaledes, og der derefter er blevet optaget et Forhør, som er blevet indsendt til Anklagemyndigheden, der har beordret Aktion for Overfald paa sagesløs Mand, saa kan vel i dette Tilfælde, som i saa mange andre, Domstolene komme til det Resultat, at Anklagemyndigheden har set galt paa Forholdene, at der ikke foreligger en saadan Handling, og derfor frifindes vedkommende. Men Domstolene kunne ikke afvise Sagen og gøre det i intet Tilfælde. Naar Anklagemyndigheden har tiltalt nogen for Bedrageri og Domstolen saa finder, at der ikke foreligger en Handling, der falder ind under de almindelige Bedrageri-Bestemmelser eller under Straffelovens § 257, kan Retten ikke afvise, men blot frifinde; finder den det aldeles uberettiget, at Anklagemyndigheden har anlagt Sag, kan den frifinde „for Justitiens videre Tiltale“, men der er ikke Tale om at afvise. Og naar en Myndighed har Ret til paa Grundlag af et Forhør at beordre Tiltale for Overfald paa sagesløs Mand, og Domstolen saa maatte mene, at et saadant ikke foreligger, maa Resultatet ligeledes blive Frifindelse og kan ikke blive Afvisning.

Nu har Udvalget i sin Affattelse af § 1 imidlertid ikke blot foreskrevet den offentlige Paatale for de Tilfælde, hvor der foreligger Forstyrrelse af den offentlige Fred, eller hvor Handlingen har været forbunden med Overtrædelse af Politiforstrifter, men ogsaa for andre Tilfælde, nemlig, naar Voldshandlingen er forbunden med Indtrængen i andens Bolig eller Børging ved at forlade samme. Deraf vil følge, at de Tilfælde, i hvilke der kan foreligge Overfald paa sagesløs Mand, uden at det falder ind under denne Paragraf, blive færre og maaſte forholdsvis saa. Udvalget har imidlertid erkendt, at der kan foreligge saadanne Tilfælde, og det er en ganske naturlig Konsekvens af, at man ikke knytter Paatalebestemmelsen til selve Forbrydelsen, men til Momenter, der i Forhold til denne i og for sig ere af underordnet Betydning. Saadanne Tilfælde kan man let tænke sig. Jeg skal f. Eks. nævne det Tilfælde, at en Person møder sig med at gaa ind paa Trappegangen i et privat Hus, møder en Husbebor, tildeler denne en „Stalle“ og gaar sin Vej. Man vil næppe kunne sige, at der her foreligger et Tilfælde, der falder ind under nogen af disse Bestemmelser, og for saa vidt finder jeg, at Flertallets Forslag staar tilbage for Regeringsforslaget, selv om det har

andre Fortrin. Men disse Tilfælde ville vel høre til Undtagelserne. Der vil ganske vist være noget mærkeligt i, at naar en har faaet en „Stalle“ paa Gaden, vil det blive Genstand for offentlig Paatale, men ſer det derimod inde paa Trappegangen, bliver det hans egen Sag at paatale det. Disse Tilfælde ville dog i Virkeligheden blive saa faa, at det ikke kan falde mig ind, naar jeg dog i alt væsentlig naar, hvad jeg ønsker, at modsætte mig denne Bestemmelse, om hvilken Udvalget er entigt.

hvad Paatalen i øvrigt angaar, fulgte det af den Maade, hvorpaa Regeringsforslaget var affattet, at disse Sager skulde være Genstand for egentlig kriminel Forfølgning, altsaa ikke behandles som offentlige Politisager, men som Justitsjager med Bestikelse af Aktor og Defensor, en Beslutning, jeg tog, da jeg affattede Forslaget efter modens Overvejelse. Mit Motiv dertil var dette, at jeg ikke gerne vilde se, at man, ved at henlægge disse Sager til Forfølgning som offentlige Politisager, skulde undergive dem de særlige Regler, som ere givne i Lovene af 11te Februar 1863 for Kjøbenhavn og af 4de Februar 1871 uden for Kjøbenhavn. Jeg tænkte ganske vist en Tid paa, at man kunde føje en Bestemmelse til Lovforslaget væsentlig af samme Indhold som den, Udvalget har foreslaaet i § 3, andet Stykke, nemlig, at de der omtalte Regler ikke kunne komme til Anvendelse paa de her omhandlede Sager, og naar jeg undlod at gøre det, var det, fordi jeg antog, at man ikke vilde synes om at undtage disse offentlige Politisager fra en Regel, der ellers gælder for alle andre offentlige Politisager. Det skulde ikke have undret mig, hvis jeg, naar jeg havde gjort det, da havde hørt en Beslutning over, at jeg havde foreslaaet en saadan Afvigelse fra Reglerne om Behandlingen af de offentlige Politisager. Det er altsaa for saa vidt en Binding, at Udvalget nu har gjort dette, idet det i § 3, 2det Stykke har gjort den vigtigste og efter min Opfattelse for dette Forhold farligste Regel i disse Politilove uanvendelig paa disse Sager, saaledes at Politimesteren ikke skal være berettiget til at afgøre Sagen med en Advarsel eller en ringere Bøde, en Bøde, der kan være under Minimum af den, der er foreskrevet i det Lovbud, der skal bringes i Anvendelse. Denne Myndighed kan i Retstredse, hvor Sagerne ere mange og Politidommeren overbebyrdet, indeholde en Fristelse for ham til uden grundig Undersøgelse at afgøre Sagen paa den Maade. Dette afføres ved Bestemmelsen i § 3, 2det Membrum, derved, at disse Sager ikke kunne afgøres uden Dom. — Tilbage